

TESTVÉRSÉG

FRATERNITY

OFFICIAL ORGAN OF THE HUNGARIAN REFORMED FEDERATION OF AMERICA

Published Monthly

Megjelenik havonta

Főszerkesztő - Editor in Chief:
FRANCIS UJLAKI, D. D.

Felelős szerkesztő - Managing Editor
GEORGE E. K. BORSHY

Subscription \$2.00 a year
Előfizetés évi \$2.00

Társszerkesztők - Associate Editors:
EMERY KIRÁLY
and
EDMUND VASVÁRY

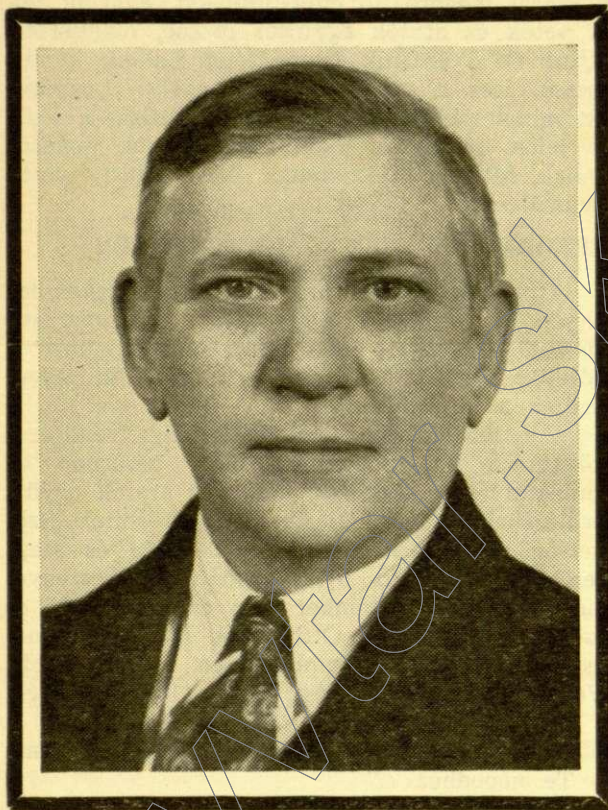
"Reentered as second-class matter May 1st, 1940, at the Post Office at Pittsburgh, Pa., under the Act of August 24, 1912. Original entry as second-class matter authorized August 10, 1946"

VOLUME XXXI.

UJ TERVEINK ESZTENDEJE

August, 1953

FIÓK ALBERT EMLÉKÉRE

Harminc esztendőös barátság fűzött a tragikus gyorsasággal elhunyt Fiók Alberthez s így érthető, ha most, amikor a visszaemlékezés szomorú kötelességének kell eleget tennem, az irás nehezen megy. Ha volt ember valaha, akiről fel lehetett tételezni, hogy tömérdek jó munkája után hosszú csendes és boldog öregséget fog élvezni, az ő volt. Egy ember, aki nemcsak az élet kemény iskoláján ment keresztül, hanem abba még egy végigharcolt világháborút is vele kellett kombinálnia, aki véres harcterek

szenvetései után is meg tudta őrizni nemcsak testi, de lelki egészségét is, aki szinte elképpesztően nagy munkateljesítménye után a világ felé mindig csak lelke derűs oldalát tudta mutatni, az ilyen ember csakugyan joggal várhatta a sorsától, hogy az élet egyik legnagyobb jutalmát, a csendes, derűs öregséget megadja neki.

Nem így történt. A betegség orvul támadta meg és pár hónap alatt végzett vele, akkor, amikor még emberi számítás szerint hosszú esztendőkre számíthatott volna.

Akik jól ismerték, tudják, hogy kit vesztett benne az amerikai magyarság.

Soha "átlátszóbb" embert nem ismertem — ami alatt azt értem, hogy úgy lehetett rajta keresztüllátni, mint a tiszta üvegen. Egy-két perc alatt tetőtől talpig megismerte, aki találkozott vele. És úgy hiszem, épen ez volt a magyarázata és titka annak, hogy boldog ember volt, akinek nem volt titkolni valója senki előtt, aki, ha akarta volna sem tudta volna elrejteni még a gondolatát sem embertársai előtt. Lelki élete egyenes vonalban, törés és zökkenés nélkül haladt. Ő maga jó és bizakodó volt mindenkiel szemben és soha meg sem gondolta, hogy ezért viszonzásul nem ugyanazt kapja. Senkinek rosszat nem akart, arra pedig, hogy rosszat tegyen, képtelen volt. Egy világháborúnak az első naptól az utolsóig való végigküzdése komor, visszahuzódó, érdes emberré tehetne volna, de csodálatosképen nem így történt. Ellenkezőleg: mintha minden fájdalmas emléket sikerült volna véglegesen elfelejtenie, a háborúból is csak azt emlegette, ami tréfás, érdekes, humoros epizód volt, amiket azután végtelen derűltséggel tudott elmesélni. Nem mintha a tragikus oldalát nem látta volna. Mély nyomot hagyott az is a lelkében, de önkénytelenül úgy érezte, hogy azoknak a halottakkal kell elteme-

tódnioék. Ami megmaradt, az élet, legyen könnyű és tréfás jókedvvel teljes.

Ez a természetes derűtség, ez a kiapadhatatlan jókedv és tréfaszeretet volt a titka annak, hogy csak barátai voltak, ellenségei soha. Ha itt-ott oldalról morgott rá néha valaki, arra láttatlanban is rá lehetett mondani, hogy nem jó ember.

Csodáltam munkabírását, de méginkább azt, hogy mennyire szerette a mesterségét. A szó szoros értelmében ott élt a nyomdájában, ahonét akárhányszor csak az éjfélt vetette haza. Szerelmese volt az egymasmellé sorakozó betűtömögnek. Büszkeség nem volt benne, de sokszor kellett nagy elégtételt éreznie, amikor az amerikai magyar sajtó sok értékes terméke kikerült a keze alól. Tudta, érezte, hogy alkotó munkás, hogy amit csinál, nem vész el a muló nappal, hanem megmarad, nem is évtizedekre, hanem századokra, mert a könyv, a nyomtatott betű majdnem halhatatlan.

Régi nemes ősök ivadéka volt, akik Bethlen Gábortól az 1600-as évek elején kapták a nemességet és címert. Családjában volt mindenféle ember föl az igazi tudósokig, mint apjának testvére, Dr. Fiók Károly, a híres keleti nyelvész, akinél sokáig lakott Budapesten s akiről sokszor meleg szeretettel beszélt.

Csodálatos szeretettel csüggött az egyszerű magyar népen, amelynek annyi gyermekével hozta össze a sors főképen a világháborúban, amelyben mint a nyiregházi huszárezred szakaszvezetője szolgált. Lelke egybeforrt ezekkel az egyszerű, vele együtt szenvedő emberekkel. Itt Amerikában is ezeket szerette s bár otthonosan érezte magát mindenütt, legjobban a munkásemberek között érezte magát. Ezeket tartotta jól kifogyhatatlan tréfáival, örökös jókedvével, akik viszont szerették, mert az igazi jó embert és jó barátot látták és érezték benne.

Ez adta meg nagy személyes értékét a Református Egyesület életében is, amelynek egyik legmagasabb tisztségét, az alelnöki széket töltötte be hosszú időn keresztül. Igazi képviselője volt magának a tagságnak, jólelkű szószólója minden becsületes ügynek. Népszerűsége olyan nagy volt, hogy verhetlenné tette. Nem is próbálta meg senki, hogy választási harcot vegyen fel vele szemben. A testvéri találkozók, gyűlések, konvenciók mindenki mosolyogva üdvözölte, szerette, megbecsülte. A jövő hasonló alkalmait nehéz és fájdalmas lesz nélküle elképzelni.

Ezrek ismerték s ezek az ezrek most szomorú szívvel intenek végbucsut a jó embernek, jó barátoknak és jó magyarnak.

Vasváry Ödön.

AZ ELNÖK ÜZENI...

"A VETŐ ÉS ARATÓ EGYÜTT ÖRÜLJÖN"

Amerikai magyar református életünkben egymásután tartjuk a jubileumokat. Mely jelentőségű ünnepélyek ezek. Annak beteljesedése, amit Megváltónk mondott: "a vető és az arató együtt örüljön." Megemlékezünk a vetőkről, alapítókról, építőkről. Akiiket már hazahívott az Ur, azok emlékezetét áldjuk, az életben levőknek tisztességet teszünk. Hitüket, áldozatkészségüket, munkálkodásukat látva, mi is hitet, munkakedvet nyerünk.

"A vető és arató együtt örülésének" ünnepét tartjuk Ligonierben, szeptember 6-án, Labor Day előtti vasárnapon. A két, nagy "vető", Dr. Kalassay Sándor és Dr. Nánássy Lajos bronz plakettjét, munkatársaik az építő és adakozók névsorát megőrkítő emléktáblákat, avatjuk fel. A vetők és aratók együttes öröme, megtiszteltetése és ő érettük Isten iránti hálánk bemutatása, lesz a szept. 6-iki ünnepély. Legyünk ott minél többen, hisz a Bethlen Otthon a múlt és jelen, régiek és újak, mindnyájunk imádságának, hitének, áldozatának, édes áldást nyújtó gyümölcse.

REFORMÁTUS HÉT — LIGONIERBEN

Gyakorlattá vált már az, hogy szeptember elején Református Hétet tartunk Ligonierben. Összejövünk, hogy lelki áldásokat nyerjünk és adjunk, hogy egymás hite és látása által növekedjék a mi hitünk.

Az 1953-ik évi Református Hét rendje a következő: 1) szeptember 6-án, vasárnap az emléktáblák avatásának, vetők és aratók együtt örülésének ünnepe. 2) Országos Presbiteri Szövetség gyűlése szeptember 6-án este és szeptember 7-én, hétfő. 3) Református Lelkészegyesület gyűlése szeptember 8-án és 9-én, kedd és szerda. 4) Bethlen Otthonunk Igazgató Tanácsának gyűlése szeptember 9-én, csütörtök. 5) Vezérttestületünk gyűlése szept. 10-én, péntek.

"Hirdessetek gyűlést, gyűjtsétek össze a népet... imádkozzatok: légy kegyelmes, Uram, a Te népedhez..."

KIALUVÓ VILÁGOSSÁGOK

Egymásután hívja haza az Atya azokat, kik Református Egyesületünk és Bethlen Otthonunk alapítói, építői, vezetői voltak. Bethlen Otthonunk három megálmodója, alapítója: Molnár István, 40 éven át titkárunk, Dr. Kalassay Sándor, Egyesületünk alapítója, Dr. Nánássy Lajos, továbbá a három jó barát, évek hosszú során át vezértestületi tag, volt elnök, mindhárom alelnök, Köteles István, Kováchy Miklós György, Fiók Albert, hazamentek az Atyához. Az alapító, úttörő világosságok kialvásának korát éljük.